

Thư Gửi Các Bạn Mình – Số 44

Các Bạn Mình thân mến,

Từ đầu năm đến giờ, mình và cả Các Bạn mãi lo chống chọi với giặc virusvũhán phải không? Tại sao gọi là giặc? Bàn loạn đơn giản nhất là: giặc là kẻ thù của ta. Giặc trong hay giặc ngoài cũng rứa! Giặc là kẻ (những kẻ) muốn đánh ta, muốn giết ta, muốn tiêu diệt ta! Đã là giặc thì nó (chúng nó) sẽ goánh ta bằng mọi thứ vũ khí, nhẹ nhất là cho ta xoi vài nắm đấm, vài cú đá khiến ta ngất ngư nhưng chưa đến nỗi phải cuốn gói theo ông bà cố. Nặng nề hơn nữa là dùng dao mác gậy gộc, kinh khủng hơn hết là dùng các loại vũ khí hiện đại. Dao và mác cũng có thể làm ta ngum củ tỏi nhưng lắm khi cũng không làm ta nín thở dài lâu nếu không trúng vào tử huyệt. Các loại vũ khí hiện đại là các loại súng đạn từ thượng vàng đến hạ cám, bom xăng, bom ngạt, bom nguyên tử. Chúng đều có thể nhìn thấy bằng mắt, có thể sờ bằng tay. Giặc mà dùng các loại vũ khí này thì ta không chết ngất thì cũng chín phần chết một phần thoi thóp. Giặc dùng những vũ khí này để tấn công vào những mục tiêu chúng đã định sẵn. Thiên hạ có thể chạy ra khỏi các mục tiêu đó. Nhưng có một loại vũ khí mà mắt thường không nhìn thấy, tay cũng không sờ tới được, vì đụng vô nó là chết chắc nên phải lùa vào trong những kính hiển vi mà dòm, mà phân tích, mà ngâm cứu xem nó có năng lực giết người đến đâu để tìm biện pháp chống đỡ. Loại vũ khí này nhắm vào các mục tiêu địa lý rộng lớn là một quốc gia, nhiều quốc gia, thậm chí toàn thế giới.

Chúng ta đang trực diện với loại vũ khí đang làm điều đứng hàng tỷ con người trên quả địa cầu: virusvũhán. Đây là loại vũ khí vô hình. Vì vô hình nên không có giới tuyến giữa ta và chúng. Nhiều nhà khoa học đã cho thấy cái con virusvũhán không phải phát xuất từ những con vật mà sự hiện diện của nó là do con người. Dây mơ rễ má của giặc virusvũhán này đã làm tổn nhiều nước bọt, nhiều giấy mực, nhiều công lao và kể cả nhiều tiền bạc và nhất là nhiều mạng người. Mình có mối thâm thù với Tàu (hay Trung quốc, Trung hoa, Trung cộng, Tàu cộng,

Ba tàu, Khựa...hay Chệt cũng thế!) vì không quên những bài học lịch sử về bọn Tàu khựa đã đô hộ dân tộc ta đến hơn mười thế kỷ (!) qua bốn thời kỳ mà lịch sử nước Nam gọi là thời kỳ Bắc thuộc. Xin gác lại chuyện lịch một bên, nếu có dịp xin bàn đến. Hôm nay, thư này xin nói đến vài chuyện nho nhỏ liên quan đến thứ giặc có tên gọi là virusvũhán. Phải gọi là “giặc” chứ không gọi “con virus”! Những loại virus, vi khuẩn, vi trùng thông thường như vi trùng bệnh lao, vi trùng bệnh ung thư, vi trùng bệnh lao phổi... theo thiên ý, thì tự nó sinh ra từ đâu đó trong thiên địa trời đất mênh mông. Còn con “virusvũhán” đã được dần dần chứng minh rằng do “con người chế tạo”. Tuy chưa đạt tới sự thống nhất nhưng nhiều nhà nghiên cứu cũng đã khẳng định rằng “nó” được chế tạo từ thành phố Vũ Hán của mấy anh Tàu khựa. Ta hãy chờ kết luận của những nhà điều tra công bố kết quả...rất khổ công và lâu dài...

Các Bạn Mình thân mến,

Vòng vo “tam quốc chí” mãi nên sợ lạc đề. Giờ phải quay lại để hầu đôi chuyện về việc phòng ngừa virusvũhán. Xin đề cập đến hai vấn đề: “khoảng cách xã hội” và “khẩu trang”. Ngôn ngữ Cờ Hoa gọi “khoảng cách xã hội” là “Social distancing” và gọi “khẩu trang” là “face mask”.

Thứ nhất: Một cách phổ quát, “khoảng cách xã hội” là giữ khoảng cách an toàn giữa người này và người khác khi tiếp xúc với đám đông. Khoảng cách này được quy định là 6 feet (2 mét). Khoảng cách được thực hiện cả bên trong “in door” và bên ngoài “out door”. Bên trong như chợ, shopping center, quán ăn, phòng tập thể dục...Bên ngoài như công viên, bãi biển, sân vận động...Ngay thời gian đầu, khi giặc virusvũhán xâm nhập vào đất nước Cờ Hoa thì lời khuyên giữ “khoảng cách xã hội” được các cơ quan y tế đưa ra để cho mọi người tuân thủ nhằm tránh giặc. Khi giặc virusvũhán hoành hành tại thành phố Vũ Hán rồi nhanh chóng truyền sang Ý, Tây Ban Nha, Pháp và sau đó sang đến tận nước Cờ Hoa thì thiên hạ hết sức bàng hoàng lo sợ. Số người dính bệnh tăng chóng mặt, số người chết cũng làm cho người sống ngất ngư lo sợ và lắm người tưởng rằng mình cũng sắp đi về địa phủ nên đóng

chặt cửa tự nhốt mình trong nhà sau khi đã vào chợ vợ vợi một số thức ăn, nước uống và giấy đi cầu (ở nhà, ăn nhiều, thăm restroom nhiều...). Những người cùng ở chung một nhà thì biết tình trạng sức khỏe của nhau nên không có chuyện phải giữ khoảng cách 6 feet. Giả dụ khuyến cáo bắt buộc người trong cùng một nhà phải xa nhau 6 feet thì cũng có nhiều cái kẹt lắm. Chẳng hạn như hai vợ chồng già ban tối ngủ chung một giường, nay phải tính sao? Giải pháp tốt nhất là: vợ ngủ giường, chồng ngủ sofa và cứ thế luân phiên nhau có có sự công bình... Còn nữa: Hễ vợ nấu cơm thì chồng ra sofa ngồi đọc báo, lúc chồng rửa chén thì vợ phải đến salon ngồi xem ti vi...chồng đi cửa trước, vợ bước cửa sau; chồng đứng vườn sau, vợ ngồi sân trước...Cũng vui ...

Lệnh thì lệnh. Khuyến cáo thì khuyến cáo. Có người tuân thủ và cũng có rất nhiều người không tuân thủ. Xứ Cờ Hoa tự do là trên hết mà! Chẳng thế mà dạo từ cuối tháng 5, thiên hạ kéo nhau xuống đường biểu tình, thậm chí cả những người không quen biết, không họ hàng thân thích cứ âu yếm nắm tay nhau dung dăng dung dẻ biểu tình ôn hòa, lại có rất đông anh chị rủ nhau đi shopping tập thể không mất tiền, vào tiệm gặp gì shop nấy, đặc biệt là shop nhiều món “hàng hiệu” đắt giá mà không phải tốn một đồng xu teng nào cả. Chẳng có ai hơi đâu mà nghĩ tới chuyện giữ “khoảng cách an toàn”. Giữ 6 feet khoảng cách thì tổ để cho thiên hạ chôm hết hàng hay sao? Lại có chuyện ngài tông tông hôm mở màn vận động bầu cử ở thành phố Tulsa, Oklahoma cũng có rất đông người chẳng cần giữ khoảng cách xã hội gì ráo, cứ tha hồ vỗ tay hoan hô rần rần. Sau đó truyền thông cho biết có vài mạng dính virusũhán sau vụ tập hợp vận động này nhưng truyền thông không cho biết là anh chị em sát vai đoàn kết xuống đường biểu tình, đốt phá, hôi của...có ai bị nhiễm virusũhán hay không? Chắc là không!

Truyền thông thuộc đệ tứ quyền. Khi đã có quyền thì muốn nói gì thì nói, đúng hay sai thì cũng chẳng có ma nào cãi chính cãi phụ chi cho mệt, may ra chỉ có mấy ông mấy bà làm “chính chị chính em” moi móc đúng sai – sai đúng để choảng nhau cho thỏa thích mà thôi. Dân đen (không phải người Da Đen) thì biết tin ai bây giờ?

Còn lắm chuyện lỡ khóc lỡ cười về vụ “khoảng cách xã hội”, cà kê dê ngỗng mãi cũng khó mà hết chuyện. Giờ xin lướt qua một tí về phe ta, tức là phe người Việt da vàng mình để tỏ tình đồng hương thấm thiết và có quan tâm đến nhau! Ở đâu thì mình không biết, chỉ biết vài trường hợp mà chính các đương sự tự “rò rỉ tin tức” cho mình nghe, xin thuật lại mẩu chuyện sau: Có anh bạn ở thành phố Germantown bên tiểu bang Maryland, vì giặc virusvũhán nên vợ chồng anh chẳng ai nghĩ đến chuyện mở tiệc mừng sinh nhật cho anh như mọi năm để rước đám con cháu đến chung vui. Buổi sáng hôm ấy anh nhận được thoại của các con báo tin sẽ đến chúc mừng sinh nhật của anh. Anh chị vui lắm và vợ anh cũng vội vã vào bếp nấu vài món ăn để đãi đám con cháu tổng cộng hơn chục đứa vào buổi chiều tối. Đến chiều anh nghe điện thoại từ một đứa con báo cho biết là chúng đã đến và đang tập họp trước sân nhà. Cả hai vợ chồng anh vui mừng, hí hửng chạy ra mở cửa, thấy một bầy con cháu đang đứng bên nhau, đứa nào cũng có facemask che miệng che mũi. Khi anh chị vừa mở cửa định bước ra thì đám con la lên: *“bố mẹ chớ có bước ra, chúng con cũng không vào nhà đâu! Chúng con và các cháu đến để chúc mừng sinh nhật của bố”*. Sau đó anh chị nghe được những câu “Happy Birth’ Day” bố, “Happy Birth’ Day” ông nội, “Happy Birth’ Day” ông ngoại...và cuối cùng chúng cất cao tiếng hát “Happy Birth’ Day”. Xong, chúng rồi quay ra xe trở về nhà. Cả hai vợ chồng chưng hửng, đành trở vào nhà nhìn bàn thức ăn bày sẵn, lắc đầu. Không biết từ đó đến nay đám con cháu của anh có dịp nào đến trước sân để thăm bố mẹ nữa hay không?

Mình cũng đã ghé mắt để quan sát những gì đã và đang diễn ra ngay trong khu vực mình ở, nơi mình thường qua lại để biết tình hình “khoảng cách xã hội” đang được thiên hạ thi hành như

thế nào. Điều đầu tiên thấy được nơi khu vực mình đang ở và chợ búa, tiệm quán...hầu như 100% thiên áp dụng đúng “khoảng cách xã hội” như khi vào chợ, vào các cửa tiệm, vào tiệm thuốc tây, vào phòng mạch, vào nhà thương...Mình chưa dám trở lại phòng tập thể dục mặc dầu nơi này đã mở cửa từ đầu tháng sáu và biết có nơi đã xuất hiện virusvũhán trong phòng tập. Tuy thế việc tập thể dục mỗi ngày của mình vẫn tiếp diễn, buổi sáng bơi lội, hoặc đạp xe đạp quanh khu nhà đang ở, buổi chiều sau giờ ăn cơm một tiếng, đi bộ ngoài trời, sau đó dùng xe gắn máy loại 50 cc chạy vòng trong khu vực cho gió thổi ráo mồ hôi. Đại khái là như thế. Vì vậy cho đến giờ này tay vẫn mạnh và chân vẫn khỏe!

Ngoài ra mình lại mang giòng máu giang hồ “Hương Đạo” nên đã hai lần lái xe đến thăm một người bạn thân là nhà văn Hà Thúc Sinh, lại còn kéo nhau xuống phố Bellaire xơi phở! Chưa hết đâu! Hôm 17 – 18 tháng bảy lái xe một mình xuống bãi biển Free Port cách Houston gần hai tiếng để cắm trại một mình, ngủ lại hai đêm, tắm biển và đi bộ, thấy thiên hạ ra biển khá đông và “khoảng cách xã hội” được áp dụng triệt để, vui vẻ an toàn. Chủ nhật, 2 tháng 8 rủ chị nhà lên vùng Woodland (một tiếng lái xe) ở mạn bắc, vào một công viên có hồ nước, có lối đi bộ với cây xanh bóng mát nhưng rất ít người, hít thở được không khí thiên nhiên rất thoải mái. Ngồi gặm bánh mì dưới bóng mát rồi ghé vào mall kế cận đi vòng vòng và lượm được vài món hàng hiệu “rẻ như bèo” của Macy’s (\$40 còn \$4.99...)

Chưa hết! Hôm 9 tháng xe đèo vợ lên freeway 59 xuôi Nam để đến thành biển Copus Christi. Phải mất ba tiếng rưỡi mới nơi. Thành phố nắng ấm biển xanh nằm bên bờ

8 lái
phố
đến
vịnh

Mexico. Cách đây gần ba mươi năm, lúc mới qua Mỹ có một lần lái xe đến đây, lúc đó phải mò mẫm tìm đường trên bản đồ giấy mà đi. Giờ thì phom phom lái và chỉ cần lắng nghe lời chỉ bảo của một em Mỹ ẩn mình núp trong chiếc Iphone là đi đến nơi về đến chốn. Lần đi này khám phá ra một điều mà bấy nay không biết. Đó là khi rời Houston khoảng 50 dặm trên đường đến Copus Christi thì thấy toàn những cánh đồng trồng bông vải hai bên đường chạy dài đến ngút ngàn về phía chân trời xa. Trên đường đi có dừng lại vài chỗ để ghé vào những chiếc lều của cư dân địa phương dựng bên vệ đường để bán những mặt hàng của địa như các loại cây trái, mật ong, đồ gốm trang trí, các loại da thú, sừng thú...gặp một ông cụ dựng lên những lá cờ có ghi mấy chữ “Trump 2020” và ông ta nói: chúng tôi bỏ phiếu cho ông Trump. Trước khi chia tay, không quên mua mấy gói khô bò do gia đình ông chế biến để vừa lái xe vừa nhâm nhi với cà phê mang theo.

Kể chuyện “đi hoang” cho Các Bạn nghe không phải để khoe với Các Bạn mình đâu. Mà lý do là: Một: mình muốn đi ra ngoài để nhìn tận mắt những sinh hoạt bên ngoài “khung cửa” trong mùa đại dịch. Hai: Để xem sức khỏe thể lý và tinh thần của mình có còn OK hay không. Hơn sáu tháng ngồi nhà, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ dễ sinh ra khủng hoảng. Khủng hoảng sinh đâm ra bệnh. Bệnh phải đi bác sĩ, nặng thì vô nhà thương. Vô nhà thương thế nào cũng bị đè đầu để thử virusvũhán. Thấy mình da vàng tưởng là Tàu khựa, để trả thù, phết cho chữ positive thì oan ôi ông địa. Khi đó biết kêu ai bây giờ?

Thứ hai: Chuyện “khẩu trang”. Người Cờ Hoa gọi là “Facemask”. Mình có chữ riêng: tấm che miệng (Nam kỳ) hay miếng bịt mồm (Bắc kỳ). Lý do đơn giản: mình không thích chữ “khẩu trang” xì từ khuya ở trong

nước vì dùng chữ Hán nôm (để dần dần Hán hóa về ngôn ngữ, chuyện rất nhỏ nhưng hại lớn về sau). Nhớ lại sau 30 tháng tư ở Sài Gòn mình đã thấy nhiều mẹ đàn bà mặc quần lãnh nái đen mốc xì, áo bà ba trắng đục, đội nón lá, đạp xe đạp đi khắp phố phường, trên mồm chị nào cũng phết một miếng “khẩu trang” làm như ở Sài Gòn dơ bẩn bụi bặm lắm! Ở rừng mới chui ra, ở Hà Nội mới nhào vô mà bày đặt...Tin mới nhất (3 tháng 8-2020, đài VOA) cho hay Hà Nội bây giờ là chốn có mức độ ô nhiễm nhất thế giới, chắc đã được ghi vào kỷ lục Guinness! Vì thế cho nên cái “khẩu trang” hiện đại của Việt Nam dành cho phái yếu như bà nội, bà ngoại, con gái, con dâu, cháu gái, các em chân dài thông, các chị hoa hậu miệt phường...đều...che từ trán cho đến gót chân. Không giống ai...

Nói tiếp chuyện “tắm che miệng”. Lọc lạo tìm kiếm thấy có một chữ được ghi trong từ điển tiếng Việt của tác giả Văn Tân do nhà xuất bản Khoa Học Xã Hội Hà Nội phát hành năm 1994 ghi ở trang 430 là chữ “khẩu chao” được định nghĩa thế này: *Khẩu Chao: Khẩu trang. Miếng vải hình chữ nhật có dải buộc bên tai, dùng bịt mồm phòng bụi và vi trùng.* Các Bạn mình có nghe ai nói đến hai chữ “khẩu chao” chưa? Tìm trong các từ điển của giới học thuật Việt Nam như tự điển Đào Duy Anh và tự điển của Ban Tu Thư Khai Trí đều không thấy hai chữ **khẩu trang** lẫn **khẩu chao**! Như trên đã trình bày, nói theo kiểu người Nam là “**tắm che miệng**”, nói theo kiểu người Bắc là “**miếng bịt mồm**”. Bàn loạn thêm một tí tẹo về chữ nghĩa. Hai tiếng ‘che’ và ‘bịt’ đều là động từ. Đối tượng thụ động của hai động từ này là Miệng. Người ta có thể dùng một vật gì đó thích hợp hoặc dùng bàn tay để che miệng tránh bụi bặm, dùng miếng vải để che miệng tránh vi trùng. Khi che miệng, người ta không nhất thiết phải dùng bàn tay hay một vật gì đó chặn trước miệng khiến cái miệng không mở ra được, không nói được. Ngược lại, khi bịt mồm thì người ta có thể dùng bàn tay hay một vật gì đó áp chặt vào mồm khiến cái mồm không thể mở được, nói được. Hành vi bịt mồm nổi tiếng khắp thế giới là vào ngày 30 tháng 3 - 2007 nhà cầm quyền xã hội chủ nghĩa đã dùng bàn tay để “bịt mồm” linh mục Nguyễn Văn Lý vì sợ con virus yêu nước nhảy ra từ miệng của linh mục!

Chuyện “tắm che miệng” chỉ riêng ở xứ Cờ Hoa cũng đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện tranh cãi mà cho đến giờ này vẫn chưa chấm dứt. Chắc Các Bạn mình chưa quên khi virusvũhán tràn vào nước Mỹ thì chính quyền và các cơ quan y tế khuyến cáo dân chúng là nên mang “tắm che miệng” để tránh virusvũhán chui vào mồm, chạy luôn vào phổi. Ai cũng biết những khuyến cáo đó là đúng! Tuy nhiên có người chịu nghe lời khuyến cáo và cũng có người cứng đầu cứng cổ (nói theo ngôn ngữ bình dân Việt Nam) không thèm nghe. Trong những ngày cơn đại dịch tấn công khắp nơi, một số hình ảnh thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh truyền hình và các bản tin trên internet. Đó là lúc ngài tông tông nước Cờ Hoa khi xuất hiện cùng với nhóm Task force chống giặc virusvũhán, hay các cuộc họp báo, ai che miệng hay bịt mồm thì cứ che cứ bịt chứ ngài tông tông thì nhất định “em chả”. Chắc để miệng mồm trống trơn cho dễ ăn dễ nói và chứng minh rằng ta đây “khỏe như Voi” là tên đảng của ngài. Ai dám bịt mồm ngài tông tông? Nhưng chuyện “em chả” của ngài được phe đối lập, tức là phe Dân chủ tục gọi là đảng Lừa liên tục bêu rếu và chỉ trích. Đồng thời để xiển dương cho tinh thần “bịt mồm”, lúc nào họ cũng bảo nhau rậm rắp tuân thủ các lời khuyến cáo khi xuất hiện trước quần chúng, họ đều chăm phần chăm bịt mồm, ngay cả khi quỳ gối để tôn vinh công dân George Floyd “tử vì đạo” chích. Thiên tai nhất thì, mới đây, nghe lời khuyến cáo của các cố vấn, ngài tông tông đành phải che miệng (không phải bịt mồm) khi đến viếng một trung tâm chăm sóc y tế quân đội tại Maryland hôm 11 tháng 7. Có cả ngàn câu chuyện về “bịt mồm che miệng” sặc mùi “chính chị chính em” hơn nửa năm nay trên chính

trường Cờ Hoa. Kể ra nhiều chỉ tổ nhức đầu. Còn chuyện đám dân thường đối với việc bịt mồm che miệng thì sao? Đơn giản: ai sợ dính bệnh thì đeo, ai gan dạ không sợ chết thì cứ để cái miệng tông hốc cho dễ thở, dễ nói. Nhưng coi chừng! Cách nay hơn tuần, thành phố nơi mình cư trú đã truyền lệnh rằng: những ai rời khỏi nhà mà không che cái miệng bịt cái mồm thì đóng phạt \$250.00. Ngu gì để phạt! Đeo cho chắc ăn.

Phần mình, thuộc công dân hạng bét trên đất nước Cờ Hoa, kiếm vài cái che mồm cho chắc ăn, đặc biệt là vào những lúc cần phải đi ra ngoài. Ngoài việc phải tuân thủ lệnh “khoảng cách xã hội” còn phải nhớ để sẵn trong xe vài miếng che miệng, trước khi rời xe thì phải móc nó vào hai bên tai ngay, ấy vậy mà cũng có đôi lần quên, cứ để cái mồm khờ khờ bước lần vô chợ. Vào bên trong thấy thiên hạ che miệng ráo trọi nên vội vàng trở lại xe lấy tấm che tròng ngay vào mồm. Mình có gần chục tấm che đủ loại đủ kiểu. Ngoài những loại tấm che y tế, mình còn có một số tấm che may bằng vải do các con cung cấp, mang một hai lần giặt lại xài. Không chỉ thế thôi! Thấy thiên hạ mang

nhiều tấm che có nhiều hình ảnh in lên với nhiều màu sắc, nên mình có sáng kiến (# tối kiến) là dùng những huy hiệu kỷ niệm (patches) của Hướng Đạo bằng vải có sẵn (vài trăm cái) để đính vào ngay giữa tấm che trông cũng ngộ ngộ và bảo đảm với Các Bạn rằng: trên thế gian này, không một ai có được những tấm che giống như của mình. Rảnh quá nên bày chuyện làm cho vui để qua ngày đoạn tháng với giặc virusvũhán.

Các Bạn Mình thân mến

Giặc virusvũhán không biết bao giờ mới chấm dứt! Cả nhân loại vẫn còn đang nơm nớp lo sợ. Sau khi theo dõi tin tức bấy lâu nay, mình tin rằng virusvũhán là loại virus nhân tạo. Đọc một số tài liệu được phanh phui, cho thấy rằng tác giả virusvũhán không ai khác hơn là mấy trụ ba tàu nham hiểm, nói theo chữ nghĩa trong nước là “cực kỳ nham hiểm” hay “siêu nham hiểm” cũng thế. Chúng đã chuẩn bị cho một cuộc chiến không có bom rơi đạn nổ để tiêu diệt Cờ Hoa một cách êm đềm sau khi đã đặt để một vòng vây trên biển cả và đất liền trong hơn hai hơn hai thập niên qua. Nhưng rất tiếc là lãnh tụ Tàu khựa nóng lòng vội vã phát động cuộc chiến sau khi bị tông tông Cờ Hoa chơi cho nhiều ố xiểng liểng trên các mặt trận kinh tế, ngoại giao, quân sự, truyền thông...Đường còn dài. Cuộc chiến chưa ngã ngũ. Cờ Hoa còn nhiều vất vả cam go.Tàu khựa cũng đang đứng trên miệng hố.

Thân ái chúc Các Bạn mình luôn bình yên; vợ - chồng - con - cái cháu - chắt - chít - chít thảy đều khỏe mạnh, an vui...

Phong Châu

Tháng 8 - 2020